Opłacono gotówką.

Nr. 19. 1934.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy**.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 12. maja 1934 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Wojewoda Śląski
Nr. Sk. II. 20/11/34. Katowice, 10 kwietnia 1934 r.

Do
wszystkich Urzędów Skarbowych,
Magistratów, Urzędów Gminnych

w sprawie przekazania Urzędom Skarbowym wymiaru i poboru niektórych opłat na rzecz Funduszu Pracy.

W związku z zarządzeniem z dnia 27 lutego 1934 r. Nr. Sk. I/51/2/34, którem od dnia 1 kwietnia 1934 r. przekazano Urzędom Skarbowym wymiar i pobór opłat na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego przekazuje się niniejszem z dniem 1 kwietnia 1934 r. Urzędom Skarbowym również wszystkie agendy, dotyczące wymiaru i poboru opłat na rzecz Funduszu Pracy, t. j. opłat od czynszów dzierżawnych z najmu mieszkań i budynków w myśl art. 26 ustawy z dnia 16-go marca 1933 r. (Dz. U. R P. Nr. 22, poz. 163 wzgl. § 15 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 31 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22, poz 176).

Opłaty te, wynoszące 0,5 proc. kwoty odpowiadającej sumie każdorazowo wpłacanego czynszu, uiszczają właściciele nieruchomości. Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu dzierżawnego należy w ciągu drugiego miesiąca, następującego po tym kwartale, uiścić w Kasie Urzędu Skarbowego bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w P. K. O. — Równocześnie należy złożyć w Kasie Urzędu Skarbowego wykaz otrzymanych sum czynszu dzierżawnego, osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym wraz z obliczeniem, sporządzonem według wzoru Nr. 2 przepisanego w § 15 powołanego wyżej Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów (Dz. U. Nr. 22 poz. 176/33).

Wzór taki otrzymać można w Urzędzie Skarbowym.

Począwszy zatem od dnia 1 kwietnia 1934 r. Magistraty i Urzędy Gminne nie mają prawa przyjmowania bieżących wpłat z tytułu wyżej omawianych opłat, a w razie zgłoszenia się płatników obowiązane są udzielić im wyczerpujących informacyj i odsyłać ich do Kasy właściwego Urzędu Skarbowego.

Wpłaty uskutecznione ewentualnie za pośrednictwem P. K. O. na konto Kas gminnych, a dotyczące należności z tytułu tych opłat, płatnych po dniu 31. 3. 1934 r., przekażą Magistraty i Urzędy Gminne właściwym Urzędom Skarbowym niezwłocznie po otrzymaniu wyciągu kontowego, najpóźniej zaś w dniu następnym, przy równoczesnem przesłaniu wykazu dowodów wpłaty (dat, numerów, z tytułu jakiej opłaty, nazwisk wpłacających i kwot, na które zostały wystawione dowody).

Natomiast wpłaty na poczet zaległych należności z tytułu wymierzonych opłat z art. 26 ustawy o Funduszu Pracy, Magistraty i Urzędy Gminne pobierać i zarachowywać będą do czasu zupełnego wyrównania względnie umorzenia tych zaległości w sposób dotychczasowy.

Wojewoda Śląski.
(—) Dr. Grażyński.

(Predruk z Gaz. Urz. Woj. Śl., z dnia 23. 4. 1934 r., nr. 13.)

Dowództwo Okręgu Korpusu Nr. V.
w Krakowie
Nr. 331-1-21/IV. Uzup.

OGŁOSZENIE

o powołaniu podoficerów i szeregowców rezerwy na ćwiczenia wojskowe w roku 1934,

I.

Kategorje podoficerów i szeregowców rezerwy powołanych na ćwiczenia.

Na zasadzie rozkazu Ministra Spraw Wojskowych z dnia 6 IV. 1934 Nr. 34/II. Og./34. wydanego na mocy ustępu 1 art. 79 ustawy z dnia 23 maja 1924 r, o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455), będą powołani w roku bieżącym na zwyczajne ćwiczenia wojskowe podoficerowie i szeregowcy rezerwy:

Z rocznika 1910:

1. na 6 tygodniowe ćwiczenia wojskowe:

wszyscy podoficerowie i starsi szeregowcy absolwenci szkół podoficerskich lotnictwa i balonów.

2. na 5 tygodniowe ćwiczenia wojskowe:

a) wszyscy podoficerowie i starsi szeregowcy z ukończoną szkołą podoficerską wojsk łączności,

b) wszyscy szeregowcy telegrafiści konni wojsk łączności.

c) ci starsi szeregowcy telegrafiści konni wojsk łączności, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe na okres 5 tyg.

3. na 4 tygodniowe ćwiczenia wojskowe:

ci starsi szeregowcy i szeregowcy należący do lotnictwa, balonów i łączności (prócz telegrafistów konnych). którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe.

Z rocznika 1908:

1. na 6 tygodniowe ćwiczenia wojskowe:

a) wszyscy podoficerowie i starsi szeregowcy absolwenci szkół podoficerskich należący do kawalerji, artylerji, aeronautyki, saperów, broni pancernych, żandarmerji i marynarki wojennej,

b) ci podoficerowie, starsi szeregowy i szeregowcy żandarmerji i marynarki wojennej, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe na okres 6 tygodni.

2. na 5 tygodniowe ćwiczenia wojskowe:

a) wszyscy podoficerowie i starsi szeregowcy absolwenci szkół podoficerskich piechoty,

b) wszyscy szeregowcy telegrafiści konni wojsk łączności,

c) ci starsi szeregowcy telegrafiści konni wojsk łączności, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe na okres 5 tyg.

3. na 4 tygodniowe ćwiczenia wojskowe:

a) wszyscy podoficerowie i starsi szeregowcy absolwenci szkół podoficerskich należący do łączności, służby zdrowia i taborów,

b) ci podoficerowie, starsi szeregowcy i szeregowcy służby uzbrojenia i służby intendentury, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe,

c) ci starsi szeregowcy i szeregowcy należący do piechoty, kawalerji, artylerji, aeronautyki, saperów, łączności (z wyjątkiem telegrafistów konnych), broni pancernych, służby zdrowia, taborów i marynarki wojennej, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe.

4. na 30 dniowe ćwiczenia wojskowe:

ci starsi szeregowcy i szeregowcy piechoty, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe na okres 30 dni.

Z rocznika 1906:

1. na 4 tygodniowe ćwiczenia wojskowe:

a) wszyscy podoficerowie i starsi szeregowcy absolwenci szkół podoficerskich należący do piechoty, kawalerji, artylerji (za wyjątkiem motorowej), saperów, broni pancernych i taborów,

b) ci podoficerowie i starsi szeregowcy żandarmerji, służby uzbrojenia, służby zdrowia, służby intendentury i marynarki wojennej, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe.

c) ci szeregowcy służby intendentury i służby uzbrojenia, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe.

Z rocznika 1905:

1. na 4 tygodniowe ćwiczenia wojskowe:

a) wszyscy podoficerowie i starsi szeregowcy absolwenci szkół podoficerskich należący do piechoty, kawalerji, artylerji (za wyjątkiem motorowej), saperów, broni pancernych i taborów,

b) ci podoficerowie i starsi szeregowcy żandarmerji, służby uzbrojenia, służby zdrowia, służby intendentury i marynarki wojennej, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe,

c) ci szeregowcy służby intendentury i służby uzbrojenia, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe.

Z innych roczników;

Ponadto będą obowiązani do odbycia ćwiczeń wojskowych, ci podoficerowie, starsi szeregowcy i szeregowcy z innych roczników, którzy otrzymają imienne karty powołania na ćwiczenia wojskowe.

Powołani będą również na ćwiczenia wojskowe w roku bieżącym wszyscy podoficerowie, starsi szeregowcy i szeregowcy, którzy podlegali powołaniu na ćwiczenia w roku ubiegłym, lecz z różnych powodów ćwiczeń tych nie odbyli.

Czas trwania ćwiczeń dla każdego z tych powołanych zostanie dokładnie określony w karcie powołania.

II.

Sposób stawienia się powołanych na ćwiczenia.

Każdy podoficer i szeregowiec rezerwy, objęty powyższym rozkazem o powołaniu na ćwiczenia wojskowe w r. b. otrzyma od powiatowego komendanta uzupełnień imienną kartę powołania z wyznaczeniem formacji i terminu stawienia się w niej na ćwiczenia.

Powołany na ćwiczenia winien się udać jaknajkrótszą drogą do formacji wojskowej wymienionej w imiennej karcie powołania.

Powołany na ćwiczenia ma wyruszyć z domu z takim wyrachowaniem, ażeby stawić się w formacji wojskowej w dniu i o godzinie wyznaczonej w karcie powołania.

W razie konieczności przejazdu koleją należy użyć dołączony w tym celu do karty powołania bilet III klasy dla pociągów osobowych, który jest ważny do przejazdu tylko łącznie z kartą powołania.

W wypadku, gdy podana w karcie stacja kolejowa nie pokrywa się z faktyczną stacją wyjazdu powołanego na ćwiczenia wojskowe, należy się zwrócić do urzędu gminnego, na obszarze, którego rezerwista zamieszkuje, celem sprostowania stacji wyjazdu w karcie powołania i biletu na przejazd.

Kartę powołania należy oddać w formacji wojskowej.

Rezerwista obowiązany jest przynieść ze sobą i przedstawić dowódcy formacji swoją książeczkę wojskową, kartę mobilizacyjną i inne posiadane dokumenty wojskowe, oraz książeczkę strzelecką.

III.

Zwolnieni od powołania na ćwiczenia w roku bieżącym.

1. Z mocy ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, względnie z mocy rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy nie podlegają powołaniu na ćwiczenia wojskowe podoficerowie i szeregowcy rezerwy:

a) posłowie do Sejmu, senatorowie, ministrowie i podsekretarze stanu;

b) osoby wykluczone od służby wojskowej;

c) osoby, które poświęciły się stanowi duchownemu i złożyły odpowiednie zaświadczenia w P. K. U.;

d) osoby, które odbyły już całkowicie 14 tygodni ćwiczeń wojskowych, przepisanych w ustępie

1, art. 79 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym;

e) osoby zamieszkałe stale zagranicą;

f) odbyli czynną służbę wojskową w formacjach Korpusu Ochrony Pogranicza (KOP,) i zostali przeniesieni do rezerwy po przesłużeniu przynajmniej 20 miesięcy. a dla których tegoroczne ćwiczenia byłyby pierwszemi ćwiczeniami w rezerwie;

g) byli podoficerowie zawodowi, którzy zostali przeniesieni do rezerwy w roku 1931, 1932, 1933 i w roku bieżącym po zakończeniu okresu zawodowej służby wojskowej;

h) podoficerowie nadterminowi, którzy zostali przeniesieni do rezerwy w roku 1931, 1932 i 1933 i w roku bieżącym, którzy przesłużyli conajmniej 1 rok w charakterze nadterminowych;

i) studenci, pobierający stypendja wojskowe, aż do całkowitego ukończenia przez nich studjów;

j) funkcjonarjusze policji państwowej i policji województwa śląskiego z wyjątkiem podoficerów i szeregowców, którzy są pilotami policyjnymi;

k) funkcjonarjusze, pełniący służbę w więzieniu św. Krzyża;

l) funkcjonarjusze, pełniący służbę w Straży Granicznej;

m) funkcjonarjusze zatrudnieni w Polskich linjach lotniczych „Lot" w charakterze personelu latającego i technicznego;

2. Odroczenie względnie przesunięcie terminu ćwiczeń wojskowych otrzymają z urzędu,

a) osoby, odbywające kary pozbawienia wolności;

b) podlegający postępowaniu rewizyjno-lekarskiemu;

c) osoby przebywające legalnie chwilowo zagranicą;

d) w bieżącym roku zostali przeniesieni do rezerwy lub stale urlopowani po ukończeniu przepisanej służby w wojsku stałem;

e) słuchacze kursów kolejowych, ruchowo-handlowych przy D. O. K. P. w Warszawie, Lwowie i Gdańsku na podstawie zaświadczeń tych Dyrekcyj.

IV.

Przesunięcie okresu odbycie ćwiczeń na turnus następny w tym samym roku kalendarzowym.

Podoficerowie i szeregowcy rezerwy, którzy otrzymają kartę powołania, a którzy z ważnych powodów wymienionych w rozporządzeniu wykonawczem do ustawy o powszechnym obowiazku wojskowym, lub ze względu na śmierć lub nieszczęście w rodzinie, albo z innych nadzwyczajnych powodów pragnęliby uzyskać przesunięcie okresu odbycia ćwiczeń na termin późniejszy, niż ten który został im wyznaczony w karcie powołania, mogą wnieść do tej P. K. U., która wystawiła kartę powołania, odpowiednio umotywowaną i udokumentowaną prośbę najpóźniej na 4 tygodnie przed terminem stawiennictwa wymienionym w karcie powołania; ci którzy mają się stawić na ćwiczenia w czerwcu b. r. powinni złożyć prośbę najpóźniej na 2 tygodnie przed terminem stawiennictwa.

Do próśb tych nie należy dołączać karty powołania z wyjątkiem wypadków, gdy stawienie się do ćwiczeń jest niemożliwe wskutek obłożnej choroby, stwierdzonej urzędowem świadectwem lekarskiem.

Na odmowne rozstrzygnięcie P. K. U. może być wnoszone odwołanie w drodze przez P. K. U. do właściwego dowódcy O. K. w terminie 7-mio dniowym od daty otrzymania rozstrzygnięcia P. K. U.

Jeżeli powołany na ćwiczenia na skutek wniesionej prośby względnie odwołania się do dowódcy O. K., nie otrzyma przesunięcia okresu ćwiczeń przed terminem stawiennictwa, oznaczonym w karcie powołania — winien bezwzględnie stawić się na ćwiczenia w tym terminie.

Prośby lub odwołania przesłane przez zainteresowanych wprost do Dowództwa Okręgu Korpusu lub Ministerstwa Spraw Wojskowych, z pominięciem Powiatowej Komendy Uzupełnień wcale nie będą rozpatrywane.

Prośby osób z rodziny rezerwisty o przesunięcie mu lub odroczenie mu terminu ćwiczeń wcale nie będą rozpatrywane.

V.

Postanowienia karne.

Podoficerowie i szeregowcy rezerwy, którzy z własnej winy spóźnią się na ćwiczenia i stawią się w formacji po terminie, wyznaczonym im w karcie powołania, będą pociągnięci — zależnie od okoliczności — do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za niewypełnienie rozkazu powołującego ich do służby wojskowej w terminie nakazanym.

Podoficerowie i szeregowcy rezerwy winni niestawienia się na ćwiczenia wojskowe mimo wezwania rozkazem im doręczonym albo ogłoszonym, będą doprowadzeni przymusowo i pociągnięci do odpowiedzialności karnej według art. 76 Kodeksu Karnego Wojskowego, o ile nie ulegną karze za dezercję.

VI.

Obowiązek zameldowania ostatniej zmiany adresu miejsca zamieszkania lub pobytu.

Na podstawie art. 95 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym wzywam tych wszystkich z pośród rezerwistów objętych rozkazem o powołaniu na ćwiczenia wojskowe w roku bieżącym, którzy nie mają w książeczce wojskowej potwierdzenia zgłoszenia we właściwym urzędzie gminnym względnie meldunkowym ostatnio dokonanej zmiany adresu — aby zgłosili bezwłocznie w urzędzie gminnym względnie meldunkowym swój obecny adres.

Zgłoszenie się tych rezerwistów leży w ich własnym interesie, gdyż w razie nieustalenia ich miejsca zamieszkania lub pobytu z powodu niedopełnienia przez nich ustawowego obowiązku meldowania się, ulegną, zależnie od ustalonych przez władze administracyjne okoliczności, zgodnie z art. 100 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, karze grzywny do 2000 zł. i karze aresztu do 2 miesięcy albo jednej z tych kar.

Kraków, dnia 25. kwietnia 1934 r.

Dowódca Okręgu Korpusu Nr. V.

(—) Narbut-Łuczyński

Generał Brygady.

Komunikaty.

Orzecznictwo Najw. Trybunału Administracyjnego

Skutki przyjęcia przez obywatela polskiego, obowiązanego do czynnej służby wojskowej urzędu publicznego w państwie obcem bez zezwolenia ministra spraw wojskowych lub bez zwolnienia od powszechnego obowiązku służby wojskowej.

Kwestja, czy obywatel polski, obowiązany do czynnej służby wojskowej, traci obywatelstwo polskie, jeżeli bez zezwolenia ministra spraw woj-

skowych lub bez zwolnienia od powszechnego obowiązku służby wojskowej przyjął urząd publiczny w państwie obcem, nie jest pozostawiona swobodnemu uznaniu władzy, lecz jest w art. 6 rozporządzenia min. z 7 VI 1920 Dz. U. poz. 320 bezpośrednio rozstrzygnięta.

Naskutek skargi Jana Teodora R. we Lwowie przeciw orzeczeniu Min. Spr. Wewn. z 11 IV 1932 r dotyczącemu obywatelstwa, N. T. A. uchylił zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania.

Motywy: Zaskarżonem orzeczeniem, wydanem w załatwieniu odwołania wniesionego przez Jana Teodora R. od decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie z 18 VI 1931 r., Min. Spr. Wewn. stwierdziło, że odwoławca utracił na podstawie art. 11 p. 2 ustawy z 20 I 1920 Dz. U. poz. 44 obywatelstwo polskie, ponieważ bez zgody Rządu Polskiego przyjął urząd publiczny w państwie obcem, mianowicie posadę urzędnika kontraktowego w Dyrekcji Skarbu w Użhorodzie w Czechosłowacji.

W skardze, wniesionej do N. T. A., R. podnosi przedewszystkiem, że wymieniony wyżej przepis ma na względzie urząd o charakterze publiczno-prawnym, a zatem urząd, którego prawa i obowiązki określone są jednostronnie przez ustawy, podczas gdy posada urzędnika kontraktowego opiera się wyłącznie na umowie i ma z tego powodu charakter stosunku prywatno-prawnego. Wywody te nie są trafne. Należy bowiem odróżnić istotę urzędu wynikającą z rodzaju funkcyj z nim związanych od stosunku prawnego, na podstawie którego objęcie urzędu następuje. Urząd, będący ze względu na rodzaj związanych z nim fuukcyj urzędem publicznym, może być piastowany na podstawie stosunku publiczno-prawnego albo na podstawie stosunku prywatno-prawnego; pierwszy powstaje przez nominację, drugi przez zawarcie umowy. Utrata obywatelstwa na podstawie art. 11 p. 2 ustawy z 20 I 1920 r. uzależniona jest m. in. od przyjęcia urzędu publicznego w państwie obcem. W rachubę wchodzi tu w każdym razie tylko urząd, będący ze względu na rodzaj funkcyj publicznym. Że w tem znaczeniu był publicznym urząd, piastowany przez skarżącego w Czechosłowacji, nie może ulegać wątpliwości. Do przyjęcia zaś, że do utraty obywatelstwa na zasadzie powyższego przepisu wymagane jest nadto, aby urząd był piastowany z tytułu stosunku publiczno-prawnego, brak podstawy. Ustawodawca bowiem mówi w tym przepisie nie o zamianowaniu na urząd publiczny, lecz o przyjęciu urzędu publicznego, a pod pojęcie przyjęcia podpada objęcie urzędu tak z tytułu nominacji, jak i z tytułu umowy. Za tem, że ustawodawca nie miał na myśli tylko przyjęcia urzędu z tytułu publiczno-prawnego, przemawia nietylko brzmienie przepisu, o którym mowa, lecz także i ratio legis. Wszak ustawodawca, zagrażając utratą obywatelstwa przyjęcie urzędu publicznego w państwie obcem, kierował się celem, aby obywatele polscy nie pełnili służby publicznej w państwach obcych, a dla tego celu jest obojętne, czy pełnienie takiej służby opiera się na stosunku publiczno-prawnym, czy też na stosunku prywatno-prawnym. Na takiem samem stanowisku Trybunał stanął już także w wyroku z 21 XII 1932 r. I. rej. 5207/31.

Skarżący podnosi dalej, że w czasie pobytu w Czechosłowacji był obowiązany do czynnej służby wojskowej w Polsce, że w art. 6 rozp. min. z 7 VI 1920 Dz. U. poz. 320 uzależniono utratę obywatelstwa polskiego przez przyjęcie urzędu publicznego w państwie obcem m. i. od tego, iż dana osoba, o ile była obowiązana w Polsce do czynnej służby wojskowej, uzyskała zezwolenie ministra spraw wojskowych do przyjęcia urzędu w państwie obcem, i że jemu zezwolenia tego nie udzielono.

W związku z tem zaznacza Ministerstwo w odpowiedzi na skargę, że z ostatnio powołanego przepisu wynika dla władzy nie obowiązek, lecz jedynie prawo uważania osoby, która bez zezwolenia przyjęła urząd publiczny w państwie obcem nadal za obywatela polskiego.

To zapatrywanie Ministerstwa jest mylne. Według art. 6 rozp. z 7 VI 1920 r., obywatelstwo polskie traci, kto: 1. zgodnie z wolą swoją nabył obywatelstwo państwa innego lub 2) bez zezwolenia Rady Ministrów Państwa Polskiego przyjął urząd publiczny albo wstąpił do służby wojskowej w państwie obcem. Postanowienia te — głosi dalej ten sam art. — mają jednak zastosowanie do osób obowiązanych do czynnej służby wojskowej w Państwie Polskiem, tylko wówczas, jeśli uzyskałby od ministra spraw wojskowych zezwolenie do nabycia obywatelstwa obcego lub do przyjęcia urzędu publicznego albo do wstąpienia do służby wojskowej w państwie obcem. Jak z powyższego okazuje się w art. 6 rozp. ustalono, że osoby, które będąc obowiązane do czynnej służby wojskowej w Polsce, przyjęły bez zezwolenia ministra spraw wojskowych urząd publiczny w państwie obcem nie tracą przez to przyjęcie obywatelstwa polskiego. Żadnego zastrzeżenia, że zasada ta ma być stosowana według swobodnego uznania władzy orzekającej o obywatelstwie, art. 6 nie zawiera. Zastrzeżenie takie nie miałoby też i oparcia w ustawie z 20 I 1920 r., na podstawie której wydano rozporządzenie z 7 czerwca 1920 r. Postanowienia bowiem art. 6 tegoż rozp., o ile one normują kwestję utraty obywatelstwa polskiego przez przyjęcie urzędu publicznego lub przez wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcem bez zezwolenia ministra spraw wojskowych są tylko analogicznem zastosowaniem zasad, wyrażonych w ustępie ostatnim art. 11 ustawy z 20 I 1920 r., a dotyczących kwestji, czy osoby obowiązane w Polsce do czynnej służby wojskowej, które bez zezwolenia ministra spraw wojskowych (lub bez zezwolenia od powszechnego obowiązku służby wojskowej) nabyły obywatelstwo obce, tracą przez to nabycie obywatelstwo polskie, tej zaś kwestji w powyższym art. 11 nie pozostawiono swobodnemu uznaniu władzy, lecz ją bezpośrednio rozstrzygnięto negatywnie.

Okoliczność zatem, czy skarżący był w czasie pełnienia funkcji urzędnika w Użhorodzie obowiązany do czynnej służby wojskowej w Polsce, może mieć znaczenie istotne. Rzeczą Ministerstwa było wobec tego wziąć tę kwestję pod uwagę, zwłaszcza, że skarżący powołał się w odwołaniu od decyzji Urzędu Wojewódzkiego na swój stosunek do służby wojskowej w Polsce.

Gdy jednak Ministerstwo kwestję tę pominęło w zaskarżonem orzeczeniu, należało orzeczenie to uchylić na zasadzie art. 84 p. 3 i art. 114 rozp Prezydenta R. P. z 27 X. 1932 Dz. U. poz. 806 z powodu wadliwego postępowania (Wyrok z 14. XI. 1933 r. I. rej. 5456/32).

W. Borkowski,
sędzia N. T. A.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 23108